ODPIS

Sygn. akt VI ACa 377/11

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA	– Ewa Śniegocka (spr.)
Sędzia SA	– Regina Owczarek – Jędrasik
Sędzia SA	– Agata Zając
Protokolant	– sekr. sąd.

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2011 r. w Warszawie
na rozprawie
sprawy z powództwa . w W
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o zmianę taryfy dla energii elektrycznej
na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
z dnia 9 grudnia 2010 r.
sygn. akt XVII AmE 164/09
oddala apelację.

SĄD APELACYJNY W WARSZAWIE

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

Sygn. akt VI A Ca 377/11

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie w W od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 lipca 2009r umarzającej postępowanie w sprawie zatwierdzenia zmiany taryfy dla energii elektrycznej.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, że:

Decyzją z dnia 30 lipca 2009 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki umorzył postępowanie w sprawie z wniosku Przedsiębiorstwa Energetycznego w W (obecna nazwa: w W) o zatwierdzenie zmiany taryfy dla energii elektrycznej. Taryfa ta została zatwierdzona decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 stycznia 2007 r. Nr DTA-4211-45(23)/2006/2007/2720/VIII/KK na okres do dnia 31 grudnia 2007 r. W dniu 27 kwietnia 2007 r. wpłynął wniosek o zmianę taryfy dla energii elektrycznej w zakresie cen energii elektrycznej. Powódka wniosek o zatwierdzenie wyższych cen energii elektrycznej uzasadniła: wzrostem kosztów obowiązkowego zakupu energii elektrycznej wytworzonej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, wzrostem kosztów uzyskania i przedstawiania do umorzenia świadectw pochodzenia energii wytworzonej w odnawialnych źródłach, brakiem możliwości wynegocjowania cen zakupu tej energii na poziomie uznanym za uzasadniony na etapie zatwierdzania taryfy.

Decyzją z dnia 26 czerwca 2007r. Prezes URE odmówił zatwierdzenia zmiany taryfy, uznał, że powódka stosowała taryfę zatwierdzoną decyzją z 17 stycznia 2007 r. za krótko (tj. przez okres niecałych 3 miesięcy), aby można było przyjąć na podstawie prognozowanych wielkości precyzyjne określenie poziomu całkowitych kosztów w skali 2007 r., które odbiegały od wielkości przyjętych na etapie zatwierdzania taryfy.

Z tych względów Prezes URE przyjął, że interes powódki, jakim jest zatwierdzenie wyższych cen nie jest interesem słusznym, bo umożliwiałby powódce niwelowanie wszelkich skutków ekonomicznych wynikających z ryzyka gospodarczego.

Także za zmianą taryfy nie przemawia interes społeczny, gdyż zmiana taryfy oznaczałaby wprowadzenie kolejnej w roku 2007 podwyżki cen energii elektrycznej, które powodują impuls inflacyjny tj. przekładają się na ogólny wzrost cen.
Od tej decyzji złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 160/07) SOKiK uchylił zaskarżoną decyzję, uznał bowiem, że Prezes URE jako organ regulacyjny był obowiązany do prognozowania dynamiki cen podlegających zatwierdzeniu w taryfie celem weryfikacji propozycji przedstawionych przez powódkę. Prezes URE tego obowiązku nie wykonał i wydał zaskarżoną decyzję bez dokonania ustaleń co do kosztów zakupu energii objętych wnioskiem powódki, nie dokonał weryfikacji przedstawionych przez powódkę stawek i opłat zmienionej taryfy w zakresie kosztów zakupu energii z kogeneracji oraz świadectw pochodzenia.

Z dniem 1 lipca 2007 r. nastąpiło przekształcenie przedsiębiorstwa , z którego wydzielone zostało Dla określono działalność jako obrót energią elektryczną. Dla określono działalność jako dystrybucję energii elektrycznej.

Po tym przekształceniu (zajmująca się wyłącznie obrotem energią elektryczną) i stosowały wspólną taryfę zatwierdzoną decyzją Prezesa URE z 17 stycznia 2007 r. na okres do 31 grudnia 2007 r.

Prezes URE po ponownym rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 kwietnia 2007 r. o zmianę taryfy decyzją z dnia 30 lipca 2009 r. uznał, że postępowanie w tym przedmiocie stało się bezprzedmiotowe z uwagi na to, że decyzja z dnia 17 stycznia 2007r. jako decyzja okresowa wygasła z ostatnim dniem obowiązywania zatwierdzonej nią taryfy, to jest z dniem 31 grudnia 2007 r. Ponadto, Prezes URE ustalił, że z dniem 1 stycznia 2008 r. została zwolniona z obowiązku przedstawiania Prezesowi URE do zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej z wyjątkiem grup taryfowych G obejmujących gospodarstwa domowe. W zakresie grup taryfowych G, taryfa stosowana przez została zatwierdzona przez Prezesa URE decyzją z dnia 16 czerwca 2008 r. Nr DTA-4211-82(9)/2008/2720/I/KK. Z powyższych względów Prezes URE na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. umorzył postępowanie w sprawie.

Odwołanie od decyzji Prezesa URE z dnia 30 lipca 2009 r. złożyła w W . Powódka wniosła o zmianę decyzji w całości i orzeczenie co do istoty

poprzez uwzględnienie jej wniosku z dnia 27 kwietnia 2007 r. o zmianę taryfy, ewentualnie o uchylenie decyzji w całości. Powódka zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie:

-art. 105 § 1 k.p.a. poprzez błędne jego zastosowanie polegające na przyjęciu, że postępowanie w sprawie zmiany taryfy stało się bezprzedmiotowe;

- art. 162 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że wygaśnięcie decyzji administracyjnej może nastąpić w innym trybie niż wskazane w tym przepisie;

- art. 16 ust. 1 k.p.a. w zw. z art. 8 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że decyzja administracyjna może przestać obowiązywać w innym trybie niż wskazane w przepisie art. 16 ust. 1 k.p.a.;

- art. 155 k.p.a. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że dla zmiany decyzji administracyjnej niezbędne jest, aby jej skutki obowiązywały w dacie orzekania o zmianie;

- art. 8 k.p.a., wyrażającego zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa - poprzez niezastosowanie tego przepisu i umorzenie postępowania z powodu bezprzedmiotowości wynikłej z upływu czasu po osiemnastu miesiącach od wyroku uchylającego poprzednią decyzję w niniejszej sprawie;

- art. 6 i 7 k.p.a., wyrażających zasadę praworządności, poprzez niezastosowanie tych przepisów i obejście kontroli instancyjnej własnych rozstrzygnięć;

- art. 10 k.p.a., wyrażającego zasadę czynnego udziału stron w postępowaniu, poprzez niezastosowanie tego przepisu i niezapewnienie stronie czynnego udziału w postępowaniu;

- art. 12 § 1 k.p.a. w zw. z art. 35 § 1 i art. 36 § 1 k.p.a., wyrażających zasadę szybkości postępowania, poprzez niezastosowanie tych przepisów i rozpatrzenie sprawy w terminie wielokrotnie przekraczającym termin ustawowy przewidziany nawet dla spraw szczególnie skomplikowanych oraz niedopełnienie obowiązku informowania strony o niezałatwieniu sprawy w terminie.

Powódka wniosła o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania administracyjnego w przedmiocie jej wniosku z dnia 27 kwietnia 2007 r. oraz z akt postępowania sądowego wszczętego jej odwołaniem od decyzji Prezesa URE z 26 czerwca 2007 r. Nr DTA-4211-45(28)/2006/2007/2720/VIU/K (XVII AmE 160/07).

W uzasadnieniu odwołania powódka podniosła, że nie było podstaw, aby uznać, że decyzja zatwierdzająca taryfę dla energii elektrycznej na rok 2007 wygasła, bowiem nie zachodziła żadna z przesłanek przewidzianych w art. 162 k.p.a. W szczególności nie można uznać, że przedmiotowa decyzja stała się bezprzedmiotowa, bowiem powódka nadal stosuje taryfę na rok 2007 do rozliczeń za usługi świadczone w tym okresie. Jednocześnie w Prawie energetycznym brak jest przepisu szczególnego, który przewidywałby wygaśnięcie decyzji zatwierdzającej taryfę dla energii elektrycznej.

Dalej powódka podniosła, że jakkolwiek skutki taryfy, to jest ceny i stawki opłat, obowiązują w określonym okresie, to decyzja jako taka obowiązuje bezterminowo. Oznacza to, ze obecnie nadal możliwa jest realizacja wierzytelności powstałych z tytułu dystrybucji i sprzedaży energii elektrycznej w czasie obowiązywania stawek opłat i cen taryfy na rok 2007 w oparciu o tę taryfę. Skoro zaś decyzja zatwierdzająca taką taryfę nadal obowiązuje i funkcjonuje w obrocie, to możliwa jest jej zmiana. Pogląd przeciwny prowadziłby do tego, że w praktyce nie byłaby możliwa zmiana decyzji zatwierdzającej taryfę, ponieważ czas trwania postępowania w tym przedmiocie na ogół będzie wykraczać poza okres obowiązywania taryfy. Powódka zwróciła też uwagę na fakt, że w postępowaniu sądowym w sprawie XVII AmE 160/07 SOKiK nie umorzył postępowania, a wyrokiem z dnia 31 stycznia 2008 r. uchylił skarżoną decyzję do ponownego rozpoznania.

W odwołaniu wskazano też, że nawet gdyby uznać, że decyzja z dnia 17 stycznia 2007r. zatwierdzająca taryfę na rok 2007 r. już nie obowiązuje, to z treści art. 155 k.p.a. stanowiącego podstawę prawną zmiany ostatecznej decyzji administracyjnej, nie wynika, aby istniał wymóg obowiązywania decyzji podlegającej zmianie w dniu wydawania decyzji o zmianie. Nadto powódka zarzuciła, że nie brała czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym, w szczególności nie została wezwana do zapoznania się z materiałem dowodowym przed wydaniem decyzji.

Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy rozważył, iż stosownie do art. 47 ust. 2a Prawa energetycznego Prezes URE na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego zatwierdza na okres nie dłuższy niż 3 lata taryfę zawierającą ceny i stawki opłat; zgodnie z tym przepisem Prezes URE na wniosek powódki zatwierdził taryfę dla energii elektrycznej na okres do 31 grudnia 2007r. Decyzja o zatwierdzeniu taryfy dla przedsiębiorstwa energetycznego jest decyzją administracyjną okresową i wygasa z ostatnim dniem okresu, na jaki została

zatwierdzona taryfa. Wraz z wygaśnięciem decyzji przestaje automatycznie obowiązywać taryfa nią zatwierdzona do stosowania. Taryfę dotychczasową, mimo upływu okresu określonego w decyzji ją zatwierdzającej stosuje się nadal tylko w sytuacjach wskazanych w art. 47 ust. 2c Prawa energetycznego tj. jeżeli decyzja Prezesa nie została wydana albo toczy się postępowanie odwoławcze od decyzji Prezesa URE.

Powołany przepis art. 47 ust. 2c Prawa energetycznego znajdowałby zatem zastosowanie tylko wówczas, gdyby do końca obowiązywania decyzji taryfowej nie zostało zakończone postępowanie administracyjne wszczęte w związku z wnioskiem przedsiębiorstwa o zatwierdzenie nowej taryfy lub też o zmianę obowiązującej decyzji zatwierdzającej taryfę albo postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE wydanej w tym przedmiocie.

W niniejszej sprawie powód złożył istotnie wniosek o zmianę taryfy zatwierdzonej decyzją z 17 stycznia 2007 r. w czasie obowiązywania tej taryfy, bo 27 kwietnia 2007 r. i przed rozpoznaniem tego wniosku o zmianę taryfy powód zaczął stosować nową taryfę. Z dniem 1 stycznia 2008 r. powód został zwolniony z obowiązku przedstawiania Prezesowi URE taryfy do zatwierdzenia i od 1 stycznia 2008 r. stosował własną taryfę nie zatwierdzoną przez Prezesa URE, a od 16 czerwca 2008 r. stosował taryfę zatwierdzoną przez Prezesa URE.

Powódka nie stosuje więc już taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE decyzją z 17 stycznia 2007 r. - stosuje nowe taryfy. Stosowanie nowych taryf oznacza, że powód nie może żądać zmian taryfy poprzednio stosowanej. W niniejszym stanie faktycznym decyzja Prezesa URE z 26 czerwca 2007 r. odmawiająca zmiany decyzji z 17 stycznia 2007 r. nie istnieje, bo została uchylona wyrokiem SOKiK z 31 stycznia 2008 r. W niniejszej sprawie nie istnieje już wobec tego spór, czy odmowa zmiany decyzji o zatwierdzeniu taryfy była zasadna.

Powód we wniosku z 27 kwietnia 2007 r. skierowanym do Prezesa URE o zmianę taryfy żądał określenia wyższych cen energii elektrycznej, a zatem to postępowanie stało się zbędne, bo weszły w życie i były stosowane przez powoda nowe taryfy. Również tak powód określił swoje żądanie w odwołaniu „o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie wniosku powoda z 27.IV.2007 r. o zmianę taryfy w zakresie cen energii elektrycznej w całości."

Od tego wyroku apelację wniósł powód.

Zarzucił wyrokowi naruszenie:

- art. 365 § 1 kpc poprzez niezastosowanie prowadzące w konsekwencji do przyjęcia, że pozwany wydając zaskarżona decyzje nie był związany poprzednim wyrokiem w sprawie,

- art. 2, 7 i 45 ust 1 oraz art. 176 ust 1 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię polegającą na utrzymaniu w obrocie prawnym decyzji administracyjnej, która - *de facto* - pozbawia powoda prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego,

- art. 47 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne w zw. z art. 155 kpa, poprzez błędną wykładnię prowadzącą do uznania przez Sąd I instancji, iż art. 47 upe sprzeciwia się uchyleniu lub zmianie decyzji w trybie art. 155 kpa,

- art. 386 § 4 kpc poprzez nierozpoznanie istoty sprawy polegające na odniesieniu się jedynie do wniosku powoda o zmianę decyzji z całkowitym pominięciem wniosku o jej uchylenie,

- art. 479^{53} kpc poprzez błędną interpretację polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że w sprawie nie ma podstaw do uwzględnienia odwołania,

- art. 105 kpa poprzez przyjęcie, że „postępowanie stało się zbędne, bo weszły w życie i były stosowane przez powoda nowe taryfy", pomimo, że postępowanie administracyjne nie stało się bezprzedmiotowe i nie mogło zostać umorzone przez pozwanego zaskarżoną decyzją,

- art. 6, 7, 8, 12, 35 ust. 1, art. 36 ust. 1 kpa poprzez ich błędną interpretację polegającą na przyjęciu, że rozstrzygnięcie wydane z rażącym naruszeniem tych przepisów może pozostać w obrocie prawnym.

Poza tym powód podniósł, iż Sąd Okręgowy w wyroku w ogóle nie odniósł się do zarzutów powoda odnośnie naruszeń prawa procesowego przy wydawaniu decyzji pozwanego. w ogóle nie brała udziału w postępowaniu administracyjnym, w ogóle nie została zawiadomiona o zamiarze wydania decyzji przez pozwanego, który bardzo długo zwlekał z jej wydaniem (półtora roku).

W konkluzji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylenie decyzji Pozwanego z dnia 30 lipca 2009 roku o znaku DTA - 4211-66(3)/2009/2720/VI/KK i orzeczenie, czy odmowa zmiany decyzji o

zatwierdzeniu taryfy była zasadna ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylenie decyzji Pozwanego z dnia 30 lipca 2009 roku o znaku DTA – 4211- 66(3)/2009/2720/VI/KK.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:
Apelacja jest niezasadna.

Zarzuty apelacji nie są trafne, w przeciwieństwie do wniosków wysnutych na tle stanu faktycznego w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji.
W szczególności nie zostało naruszone prawo powoda do obrony, którego to zresztą zarzutu powód nie sprecyzował (powód przez cały czas procesu był należycie reprezentowany), nie doszło też do naruszenia przez pozwanego art. 365 § 1 kpc – Sąd Apelacyjny nie dostrzegł, aby pozwany ignorował istnienie jakiegokolwiek prawomocnego orzeczenia w niniejszej sprawie. Zauważyć też trzeba, iż zarzuty apelacyjne mogące prowadzić do zmiany lub uchylenia wyroku Sądu I instancji odnoszą się do tegoż wyroku i procedowania Sądu przed jego wydaniem, zaś zarzuty powoda zawarte w punktach 22-24 uzasadnienia apelacji dotyczą postępowania pozwanego – drugiej strony procesu.
Sąd Apelacyjny pragnie też zwrócić uwagę, iż w niniejszej sprawie rozważana jest zasadność wyroku Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego, który przy ferowaniu swego rozstrzygnięcia nie stosował przepisów postępowania administracyjnego, nie mógł więc ich naruszyć. Zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego (dwa ostatnie zarzuty apelacji, punkty 25-29 uzasadnienia apelacji) nie mogą być podnoszone w celu weryfikacji orzeczenia sądu cywilnego, mogły one mieć zastosowanie jedynie w postępowaniu administracyjnym. Z tego względu zbędnym jest odnoszenie się do zarzutu naruszenia art. 155 kpa, niemniej zaznaczyć należy, iż zdaniem Sądu Apelacyjnego nie doszło do naruszenia tego przepisu przez Sąd I instancji.
Podkreślić należy raz jeszcze, że decyzją Prezesa URE z dnia 17 stycznia 2007r została zatwierdzona taryfa opłat za energię elektryczną dla powoda na okres do 31 grudnia 2007r. Taryfa ta obowiązywała zatem tylko do końca 2007r.
Zupełnie nietrafnie powołał się powód na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca

2009r, III SK 42/08, który zapadł na tle odmiennego stanu faktycznego, kiedy to zaskarżona została decyzja odmawiająca zmiany taryfy. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja miała miejsce, ale znacznie wcześniej – decyzja odmawiająca zmiany taryfy została uchylona wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 31 stycznia 2008r., obecnie zaś została zaskarżona decyzja umarzająca postępowanie w sprawie zatwierdzenia zmiany taryfy. Argumenty zawarte w uzasadnieniu wyroku III SK 42/08 mogły znaleźć zastosowanie w sprawie toczącej się z odwołania powoda od decyzji odmawiającej zatwierdzenia zmiany taryfy, tj. XVII AmE 160/07, nie mają natomiast odniesienia do sytuacji obecnej. Wytłuszczone w treści apelacji fragmenty uzasadnienia wyroku III SK 42/08 mogą stanowić podstawę rozważań sądu w sprawie z odwołania przedsiębiorstwa energetycznego od decyzji odmawiającej zmiany taryfy, ale nie w sprawie niniejszej, która – przypominając raz jeszcze – toczy się z odwołania od decyzji umarzającej postępowanie w sprawie zatwierdzenia zmiany taryfy dla energii elektrycznej. Nie jest przedmiotem tego postępowania rozstrzygnięcie sporu pomiędzy stronami, czy decyzja o odmowie zmiany taryfy była słuszna – ten spór był przedmiotem postępowania w sprawie XVII AmE 160/07 i został rozstrzygnięty poprzez uchylenie decyzji Prezesa URE. Trudno zgodzić się ze stanowiskiem powoda, iż rozstrzygnięcie to było korzystne dla niego, zaś decyzja z 30 lipca 2009r (obecnie zaskarżona) jest niekorzystna – obydwa rozstrzygnięcia nie stanowiły wypowiedzi merytorycznych, były efektem uchybień natury proceduralnej czy też zastosowania się do przepisów formalnych. W tym miejscu podkreślić należy, iż powód myli stany faktyczne zapominając, iż obecnie zaskarżona decyzja nie jest decyzją odmawiającą zmiany taryfy (tamta decyzja została już uchylona) i przytacza argumenty (także orzeczenia sądów powszechnych) na poparcie stanowiska o możliwości zmiany (a niedopuszczalności umorzenia) decyzji Prezesa URE zapadłej w poprzednim etapie postępowania, która nie jest przedmiotem tego postępowania.

Treść punktu 35 uzasadnienia apelacji jest wyrazem rozgoryczenia powoda, nie może jednak stanowić skutecznego zarzutu apelacyjnego, zwłaszcza, że mówi o „sposobie załatwiania spraw administracyjnych" i zarzuca pozwanemu naruszenie przepisów postępowania administracyjnego.

Prawdą jest, że decyzja umarzająca postępowanie powoduje niemożność uzyskania przez powoda orzeczenia wskazującego, czy odmowa zmiany taryfy była zasadna. Nie stanowi to jednak naruszenia jakichkolwiek przepisów Konstytucji RP, gdyż prawo do sądu nie jest prawem bezwzględnym, postępowanie sądowe podlega określonym

procedurom, które naruszają Konstytucję RP tylko wówczas, gdy są nienależycie stosowane, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. W wyroku III SK 23/08 z 14 stycznia 2009r Sąd Najwyższy uznał, że *„Decyzja o zatwierdzeniu taryfy energii elektrycznej może zostać zmieniona lub uchylona w trybie art. 155 k.p.a. przed upływem okresu, na który została ustalona taryfa. Po upływie tego* okresu *na przeszkodzie stosowania w stosunku do tej decyzji przepisu art. 155 k.p.a. stoi przepis art. 47 ust. 2c Prawa energetycznego."* Wymieniony przepis art. 47 ust 2c Prawa energetycznego brzmi: *„W przypadku upływu okresu, na jaki została ustalona taryfa, do dnia wejścia w życie nowej taryfy stosuje się taryfę dotychczasową, jeżeli:*

1) decyzja Prezesa URE nie została wydana albo

2) toczy się postępowanie odwoławcze od decyzji Prezesa URE." Przepis ten reguluje sytuacje tymczasowe umożliwiając przedsiębiorstwu energetycznemu rozliczanie się z odbiorcami energii elektrycznej w okresie przejściowym. Obecnie powód stosuje już nową taryfę – w odniesieniu do odbiorców z grupy „G" taryfę zatwierdzoną decyzją Prezesa URE z dnia 16 czerwca 2008r, zaś dla pozostałych odbiorców – ustaloną przez siebie taryfę, która nie podlega już zatwierdzeniu przez Prezesa URE (art. 49 ust 1 Prawa energetycznego). Wobec tego nie zachodzą już żadne przesłanki do stosowania dotychczasowej (zatwierdzonej decyzją z 17 stycznia 2007r i niezmienionej) lub zmienionej (ale obowiązującej również tylko do końca 2007r) taryfy. W dniu 5.06.2007r zapadł wyrok Sądu Najwyższego III SK 7/07 uwzględniający wcześniejszy, niż w obecnie rozpoznawanej sprawie, stan prawny, gdy nie obowiązywał jeszcze przepis art. 47 ust 2c Prawa energetycznego (podobnie wyrok SN z 14.01.2009r, III SK 23/08). W wyroku tym stwierdzono: *„Przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504 ze zm.), w wersji obowiązującej do 3 maja 2005 r., nie przewidywały zasady obowiązywania taryfy dla energii elektrycznej do momentu zakończenia postępowania z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki; dlatego postępowanie sądowe z odwołania od takiej decyzji jest zbędne po jej wygaśnięciu wskutek upływu okresu, na jaki taryfa została ustalona."* W uzasadnieniu tego wyroku wyjaśniono, kiedy mogła, a kiedy może obecnie, być zmieniona decyzja dotycząca zmiany taryfy. Sąd Apelacyjny ponownie zaznacza, że w niniejszej sprawie rozpoznawane jest odwołanie powoda od decyzji umarzającej postępowanie w sprawie zmiany taryfy. W nawiązaniu do treści przepisu art. 47 ust 2c Prawa energetycznego podkreślenia wymaga, iż postępowanie sądowe w sprawie z

odwołania od decyzji Prezesa URE odmawiającej zatwierdzenia zmiany taryfy zostało zakończone wyrokiem z 31.01.2008r, sygn. akt XVII AmE 160/07, a także to, iż powód został zwolniony od przedstawiania taryfy do zatwierdzania w znacznej części (w części dotyczącej grupy taryfowej „G" taryfa została zatwierdzona), co jest równoznaczne z zatwierdzeniem nowej taryfy. Skoro upłynął okres, na jaki została zatwierdzona dotychczasowa taryfa i zaistniała sytuacja równoznaczna z zatwierdzeniem nowej taryfy, to nie ma żadnych podstaw do dalszego stosowania „starej" taryfy. Niesłuszny jest argument o stosowaniu nadal dawnej taryfy, gdyby bowiem założyć, że taryfa ta została zmieniona zgodnie z wnioskiem powoda, czyli stawki opłat zwiększyły się, to powstałaby sytuacja, w której osoby płacące obecnie (z których ściągane są wierzytelności powoda) płaciłyby więcej (według wyższych stawek) niż osoby, które zapłaciły w terminie. Stwarzałoby to nieuzasadnioną nierówność wśród klientów powoda.

Konkluzja apelacji zawiera wnioski niemożliwe do zrealizowania – orzeczenie, czy odmowa zmiany decyzji o zatwierdzeniu taryfy była zasadna (choć obecnie nie taka decyzja została zaskarżona) nie może zapaść w sprawie obecnie rozpoznawanej. Zgodnie z art. 479^{53} kpc „§ 1. Sąd ochrony konkurencji i konsumentów oddala odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia.

§ 2. W razie uwzględnienia odwołania, sąd ochrony konkurencji i konsumentów zaskarżoną decyzję albo uchyla, albo zmienia w całości lub w części i orzeka co do istoty sprawy." Istotą sprawy w niniejszym przypadku jest stwierdzenie, czy decyzja o umorzeniu postępowania była słuszna, czy też nie; co może znaleźć wyraz w wyroku oddalającym odwołanie, zmieniającym wyrok lub go uchylającym; nie ma tu miejsca na rozstrzyganie w przedmiocie zasadności odmowy zmiany taryfy.

W orzecznictwie dość powszechnie podkreślany jest element „okresowości" decyzji zatwierdzającej taryfę (wyroki w sprawach XVII AmE 24/08, VI A Ca 669/08, III SK 7/07).

Stanowisko zaprezentowane przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym orzeczeniu, dotyczące konieczności umorzenia postępowania w sytuacji, gdy decyzja zatwierdzająca taryfę wygasła w związku z upływem okresu, w jakim obowiązywała zostało dość powszechnie zaakceptowane w orzecznictwie sądów powszechnych, o czym świadczą orzeczenia w sprawach VI A Ca 528/08, VI A Ca 669/08, VI A Ca 1394/08.

Zupełnie niezasadny jest zarzut naruszenia art. 386 § 4 kpc, który to przepis dotyczy rozpoznawania środków odwoławczych i ma zastosowanie w postępowaniu przed Sądem II instancji, a więc powoływanie go w apelacji od wyroku Sądu I instancji było co najmniej przedwczesne. Wbrew zresztą twierdzeniu powoda istota niniejszej sprawy została rozpoznana przez Sąd Okręgowy, który uznał, że decyzja Prezesa URE była prawidłowa i nie znalazł podstaw ani do jej zmiany ani też do jej uchylenia.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał, iż niesłuszne są zarzuty apelacji i dlatego ją oddalił na mocy art. 385 kpc.



Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy